

החופצה שימצא שבאותו יום שנעשה בו חטא, לכן פתוב בצדיקים קריבה. [ואיך יקרבו] משום שקרבים ימיו לפני המלך בלי בוששה.

אוי לרשעים, שלא כתוב בהם קריבה, ואיך יקרבו הימים לפני המלך, שהרי כל ימיו נמצאו בחטאי העולם, ולכן לא יקרבו לפני המלך ולא ימנו לפניו ולא יזכרו למעלה, אלא הם מתפללים מתוכם. עליהם כתוב (משלי ד) דרך רשעים כפאפלה לא ידעו במה יפשלו. (דף רכב ע"א).

והבא ויקרבו ימי ישראל ודאי, בלא כסופא, בשלימותא, בחדוותא שלים. ובגיני כן, ימי ישראל, דהוה שלים יתיר ישראל מיעקב. ואי תימא, והא כתיב, (בראשית כה) ויעקב איש תם, שלים הוה, ולא שלים בדרגא עלאה כישראל.

תניא, אמר רבי יוסי, בשעתא דיומיו דבר נש אתפקידן קמי מלפא, אית זפאה דאתפקדן יומיו ורחיקין מקמי מלפא. ואית זפאה, דכד מתפקדן יומיו, קריבין וסמיכין למלפא, ולא מתרחקין. בלא כסופא עלאין, וקריבין למלפא. זפאה חולקהוין. הדא הוא דכתיב, ויקרבו ימי ישראל למות.

ויקרא לבנו ליוסף, אמר רבי יצחק, וכי שאר שבטין לאו בנוי אינון. אלא אמר רבי אבא, יוסף בנו יהיה יותר מכלם, ששנינו, בשעה שאשת פוטיפר דחקה את יוסף, מה פתוב? ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית. פסוק זה היה צריך לכתב ואין איש בבית, מה זה מאנשי הבית? אלא להכליל את דמותו של יעקב שהיתה שם ונמצאה שם, ומשום כן מאנשי

דאתעביד ביה חובא. בגין כן, פתיב בצדיקיא, קריבה. (והיה יקרבו) משום דקרבו יומיו קמי מלפא, בלא כסופא.

ווי לרשיעיא, דלא כתיב בהו קריבה, והיך יקרבו יומי קמי מלפא, דהא כל יומי

בחובי עלמא אשתפחו. ובגיני כן לא יקרבו קמי מלפא, ולא יתמנון קמיה, ולא ידכרו לעילא, אלא אינון שציאן מגווייהו. עלייהו פתיב, (משלי ד) דרך רשעים כפאפלה לא ידעו במה יפשלו. (דף רכב ע"א).

והבא ויקרבו ימי ישראל ודאי, בלא כסופא, בשלימותא, בחדוותא שלים.

ובגיני כן, ימי ישראל, דהוה שלים יתיר ישראל מיעקב. ואי תימא, והא כתיב, (בראשית כה) ויעקב איש תם, שלים הוה, ולא שלים בדרגא עלאה כישראל.

תניא, אמר רבי יוסי, בשעתא דיומיו דבר נש אתפקידן קמי מלפא, אית זפאה דאתפקדן יומיו ורחיקין מקמי מלפא. ואית זפאה, דכד מתפקדן יומיו, קריבין וסמיכין למלפא, ולא מתרחקין. בלא כסופא עלאין, וקריבין למלפא. זפאה חולקהוין. הדא הוא דכתיב, ויקרבו ימי ישראל למות.

ויקרא לבנו ליוסף, אמר רבי יצחק, וכי שאר שבטין לאו בנוי אינון. אלא אמר רבי אבא, יוסף בנו יהיה יותר מכלם, ששנינו, בשעה שאשת פוטיפר דחקה את יוסף, מה פתוב? ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית. פסוק זה היה צריך לכתב ואין איש בבית, מה זה מאנשי הבית? אלא להכליל את דמותו של יעקב שהיתה שם ונמצאה שם, ומשום כן מאנשי

דאתעביד ביה חובא. בגין כן, פתיב בצדיקיא, קריבה. (והיה יקרבו) משום דקרבו יומיו קמי מלפא, בלא כסופא.

ווי לרשיעיא, דלא כתיב בהו קריבה, והיך יקרבו יומי קמי מלפא, דהא כל יומי

בחובי עלמא אשתפחו. ובגיני כן לא יקרבו קמי מלפא, ולא יתמנון קמיה, ולא ידכרו לעילא, אלא אינון שציאן מגווייהו. עלייהו פתיב, (משלי ד) דרך רשעים כפאפלה לא ידעו במה יפשלו. (דף רכב ע"א).

והבא ויקרבו ימי ישראל ודאי, בלא כסופא, בשלימותא, בחדוותא שלים.

הפית, אכל איש אחר היה שם. פיון שהרים יוסף עיניו וראה את דמות אביו, ישב בקיומו ונרתע לאחור.

בא ראה מה כתוב, וימאן ויאמר אל אשת אדניו. אמר לו הקדוש ברוך הוא, אתה אמרת וימאן ויאמר, חייך וימאן ויאמר את לברך את בניך ויתברכו בו, זהו שכתוב וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי.

ביון שאמר ידעתי בני, למה אמר ידעתי אחר? אלא אמר ידעתי בני, בזמן שעמדת בגופך שאתה ברור, כשראית את דמותי ושבת בקיומך, ומשום כך כתוב ידעתי בני ידעתי, על מה שאמרת שזהו הבכור, גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל, וכאן משום כך כתוב ויקרא לבנו ליוסף, לבנו ליוסף ממש.

דבר אחר ויקרא לבנו ליוסף - שבדמות אחת היו נראים. שכל מי שראה את יוסף, היה מעיד שגנו של יעקב היה. רבי יוסי אמר, הכל כך הוא, ועוד, שיוסף זן אותו ואת בניו בזקנותו, ולכן בנו ממש יותר מכלם. ויקרא לבנו ליוסף, למה ליוסף ולא לאחר? משום שהיתה רשות בידו להעלותו משם.

רבי יוסי אמר, פיון שיעקב היה יודע שבניו ישמעאלו בגלות שם במצרים, למה לא נקבר שם פדי שזכותו תגן על בניו? למה רצה לעלות משם, והרי כתוב (תהלים ap) פרחם אב על בנים, איפה הרחמנות?

א"א, כך שנינו, בשעה שהיה יורד יעקב למצרים, היה פוחד, והיה אומר: חס וחלילה יכלו בני בין העמים, ואולי הקדוש ברוך הוא יסלק שכנתו ממני כבתחלה. מה כתוב? וירא

פיון דסליק יוסף עינוי, וחקא דיוקנא דאבוי, יתיב בקיומיה, ותב לאחורא.

תא חזי, מה כתיב, (בראשית ט) וימאן ויאמר אל אשת אדניו. אמר ליה קדשא בריך הוא, את אמרת וימאן, ויאמר. חייך, וימאן ויאמר אחרא, ייתי לברכא לבנך, ויתברכון ביה. הדא הוא דכתיב, וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי.

ביון דאמר ידעתי בני, אמאי אמר, ידעתי אחרא. אלא אמר, ידעתי בני, בזמנא דקיימת בגופך דאת ברי, פד חמית דיוקנא דילי, ותבת בקיומך. ובגיני כך כתיב, ידעתי בני, ידעתי. על מה דאמרת דדא הוא בוכרא, גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל, והכא בגין כך כתיב, ויקרא לבנו ליוסף, לבנו ליוסף ממש.

דבר אחר, ויקרא לבנו ליוסף, דבדיוקנא חד הוו מתחזיין. דכל מאן דחמי ליוסף, הוה אסהיד דבריה דיעקב הוה. רבי יוסי אמר, פלא הכי הוא. ועוד דיוסף זן ליה ולבנוי בסבותיה, ובגיני כך בנו ממש, יתיר מפלהו. ויקרא לבנו ליוסף, אמאי ליוסף ולא לאחרא. משום דרשותא הוה בידיה לסלקיה מתמן.

רבי יוסי אמר, פיון דיעקב הוה ידע דבנוי ישמעאלו בגלותא תמן במצרים, אמאי לא אתקבר תמן בגין דיגין זכותיה על בנוי. אמאי בעא לאסתלקא מתמן. והא כתיב, (תהלים ap) פרחם אב על בנים, אן הוא רחמנותא.

א"א הכי תאנא, בשעתא דהוה נחית יעקב למצרים, הוה דחיל. הוה אמר, דילמא חס ושלום ישמעאלו בני בני עממא,